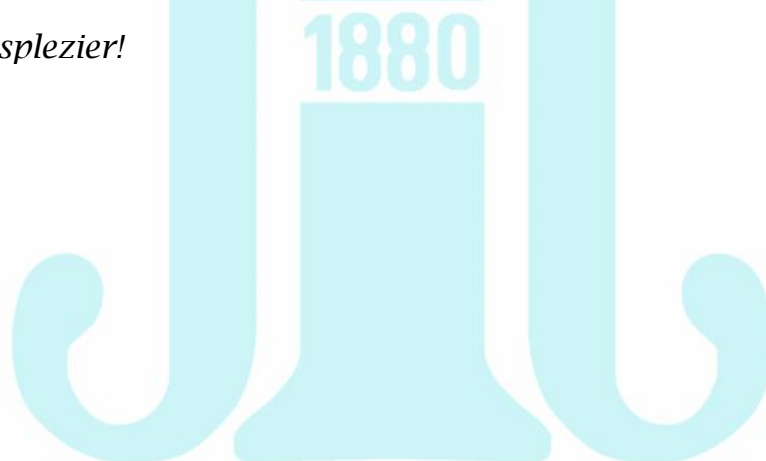

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

'N DOOD-GEWOON AVONDJE

Een dolle komedie in drie bedrijven

door

Johan Deckers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.1732

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk 'N *DOOD-GEWOON AVONDJE* op te voeren moet de naam van auteur *JOHAN DECKERS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

ISBN- 978- 90-385-13652

© 1989 Toneelfonds J. Janssens/Johan Deckers
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(4 Dames - 4 Heren)

FERNAND VAN GINDERACHTER : 58 jaar. Directeur-generaal van een hondenkoekjesfabriek.

GERMAINE VAN GINDERACHTER : 53 jaar. Zijn vrouw. Bazig type.

FRANK DEGRAEVE : 26 jaar. Ietwat bedeesd. Onderdanig, panikeert vlug. Werkt op de firma van Van Ginderachter.

RIA DEGRAEVE : 23 jaar. Vlot en modem.

VICTOR VANDALE : 40 jaar. Conciërge in het flatgebouw. Slonzige slome en ietwat corpulente man. Verwarde haardos met pet, stompje sigaret in zijn mondhoek. Kaki stofjas.

BOB MOENS : 30 jaar. Huurmoordenaar. Verzorgde en vlotte heer. Italiaans snorretje. Vioolkist.

MIMI: 25 jaar. Barmeid. Trippelt op hoge hakken. Sexy.

GODELIEVE DESCHRIJVERE : 42 jaar. Politie-inspectrice. Ietwat ouderwets. Mantelpakje. Streng voorkomen. Zwarte bril.

DECOR

Het stuk speelt zich af in de flat van Frank en Ria, op de dertiende verdieping van een groot flatgebouw buiten de stad.

Links vooraan ziet men de doorgeeftafel naar de keuken met twee hoge keukenstoelen ervoor. De keuken zelf is niet te zien.

Linksachter de badkamerdeur en de ingangdeur. Achteraan een groot venster met een gordijn ervoor.

Rechts vooraan de zithoek: een zitbank, zetel en tafeltje.

Rechts achteraan zijn er twee deuren: naar de slaapkamer en de logeerkamer. Eventueel kan het achterste deel hoger liggen dan het voorste deel.

Tijd

1° Bedrijf: dinsdagavond

2° Bedrijf: woensdagmorgen vroeg

Pauze

3° Bedrijf: woensdagavond

E E R S T E B E D R I J F

Dinsdagavond.

(De keukentafel is feestelijk gedekt voor twee personen. Op het salontafeltje staat een bloempot.)

RIA : *(Neuriënd op uit de keuken. Gaat naar barkast, neemt er twee wijnglazen uit, zet ze op de keukentafel en poetst ze. Ze bekijkt de keukentafel keurend.)* Zo, dat ziet er goed uit. *(Kijkt rond, bemerkt bloempot op de salontafel.)* O, jij ziet er uitgedroogd uit. Jij zult wel wat water kunnen gebruiken. *(Af keuken. Op met gietertje. Begiet bloem.)* Zo, dat is beter, niet? *(Kijkt op uurwerk)* God, is het al zo laat? Straks komt de knapste man van de hele wereld thuis en het eten is nog niet klaar. Vlug de oven laten voorverwarmen. *(Af keuken.)*

(Victor op door ingangsdeur. Sloft naar binnen. Kijkt brieven en krant vluchtig door, legt ze opzij. Hij geeuwt. Geeft de indruk dat hij daar thuis is.)

(Op met fles wijn. Schrikt.) Oh, meneer Vandale, u doet me schrikken.

VICTOR : *(doet pet af)* Mevrouw, u moet me excuseren, ik wist niet dat u al thuis was. Anders was ik natuurlijk niet zomaar uw appartement binnengekomen.

RIA : Ik heb deze namiddag eens vrijaf genomen. Ik wilde mijn man verrassen met een etentje. Maar scheelt er iets, dat u hier...?

VICTOR : Ja, uw man heeft mij een tijdje geleden eens gevraagd om iets te komen nazien in uw flat. Maar u weet ook wel hoe dat gaat. In zo'n groot flatgebouw is er altijd wel iets te doen. En als je er dan als conciërge helemaal alleen voor staat... Nu kan ik echter niet meer herinneren wat er scheelde en daarom dacht ik, omdat er normaal toch nog niemand thuis is op dit uur, om maar eens te komen kijken.

RIA : O ja, de afvoer van de lavabo in de badkamer is lek.

VICTOR : Dat is het. Nu u het zegt. *(af badkamer.)*

RIA : *(Opent venster en zet wijn op richel.)* Zo, die gaan we nog wat laten afkoelen.

VICTOR : *(Op)* Ik haal even wat gereedschap mevrouw, en dan is dat onmiddellijk

geregeld. *(Af ingang deur.)*

(Ria af in de keuken.)

FRANK : *(Op ingang deur. Met aktentas.)* Zoetje?

RIA : *(vanuit keuken)* Ik ben in de keuken.

FRANK : Je bent vroeg thuis vandaag, *(af slaapkamer.)*

RIA : Frank, weet je wat ik voor vanavond gepland heb? Eerst een etentje...

(Victor op ingang deur met gereedschapskist en emmer.)

... en dan gaan jij en ik eens heel vroeg naar bed en hebben we nog de ganse avond om eens lekker te... *(op)* Oh meneer Vandale, ik dacht dat u mijn man was.

VICTOR : Dacht u dat of wilde u dat? *(lacht)*

RIA : Meneer Vandale toch...

FRANK : *(Op uit slaapkamer, zonder jas, das los. Neemt brieven en krant om die door te kijken.)* Ah, meneer Vandale, waaraan hebben wij de eer te danken u hier vanavond alweer te mogen begroeten?

VICTOR : Ik kom de afvoer van de lavabo in de badkamer herstellen.

FRANK : Het is toch niet waar hé. Ik heb het u nog maar twee maanden geleden gevraagd en u bent hier al. Ik kon het al tien keer zelf gedaan hebben.

VICTOR : Waarom hebt u het dan nog zelf niet gedaan? Nu, we gaan maar eens aan de slag. Ik heb geen tijd hoor om in de krant te kijken, *(af badkamer.)*

FRANK : Hoe komt het dat je zo vroeg thuis bent, zoetje?

RIA : *(aarzelend)* Je weet toch wel wat voor dat het is vandaag?

FRANK: Dinsdag.

RIA : Ja, maar de datum; zegt die je niets?

FRANK: ????

RIA : Vandaag één jaar geleden. Oh Frank, je bent het toch nog niet vergeten?

FRANK : Laat me eens denken. Moest ik iets onthouden van één jaar geleden? Jouw verjaardag kan het niet zijn, dat is maar binnen zes maanden. En die van jouw moeder is het ook niet. Die hebben we nog maar net moeten ondergaan... Ik geef het op. Wat is het?

RIA : *(ontgoucheld)* We zijn vandaag juist één jaar gehuwd.

FRANK : Maar zoetje, bedoel je dat je mij er elk jaar weer zult aan herinneren dat ik ooit eens een grote stommitieit heb begaan? ... Natuurlijk heb ik dat niet vergeten. Hier kijk eens wat ik voor je heb meegebracht. *(Geeft haar juwelendoosje.)*

RIA : Oh Frank, dat had je nu toch niet moeten doen. *(Opent het doosje en haalt er halsketting uit.)* Oh Frank, het is schitterend. *(Wil hem omhelzen, doch stopt als Victor opkomt.)*

VICTOR : *(Op uit badkamer, zonder emmer)* Zo, dat zit er weer op. *(Wijst naar gedekte tafel.)* Hebben jullie soms iets te vieren?

FRANK : Ja, het feit dat we vanaf nu geen natte voeten meer zullen hebben als we onze handen willen wassen.

VICTOR : Oh, daarvan kunt u gerust zijn. Ik heb er een emmer ondergezet.

RIA : Nee, we zijn vandaag juist één jaar getrouwd.

VICTOR : Daar moet op gedronken worden. *(Gaat naar barkast en neemt er een fles uit.)*

RIA : We wilden het eigenlijk onder ons beiden vieren, meneer Vandale.

VICTOR : En vindt uw man dat wel goed dat u en ik... O, sorry, ik begrijp het al. Sorry, ik had het even verkeerd voor.

RIA : Kijk eens wat ik gekregen heb van Frank. *(Toont halsketting.)*

VICTOR : hebt u dat van hem gekregen?

RIA : Ja, het is een schat hé. *(Wil Frank kussen, doch op dat ogenblik steekt Victor zijn hoofd tussen hen beiden om de halsketting te bekijken, zodat hij gekust wordt.)*

VICTOR : O sorry hoor. Nu, ik moet zeggen, als jullie iets te vieren hebben gaat het er toch heel wat rustiger aan toe dan bij dat koppel dat hier voor jullie huurde. Als die iets te vieren hadden, en dat gebeurde gemiddeld tweemaal per maand, dan zat elke keer hun appartement eivol. Of het nu jongens of meisjes waren weet ik niet, want ze hadden allemaal lang haar. En de ganse avond van die ketelmuziek. Het was om gek te worden. Mijn Blanche werd daar altijd bloedzenuwachtig van. Ze begon nagels te bijten, meestal de mijne. Ze kwam helemaal onder de uitslag, van die grote groene vieze vlekken. Ze klom in de gordijnen. Ze hing aan de luster. En uiteindelijk zette ze zich met haar achterste in een bakje water.

FRANK : Blanche... is dat uw vrouw?

VICTOR : Nee, mijn papegaai! Die is zo op haar rust gesteld. Daarom ook dat wij zo blij zijn dat jullie zo'n rustig koppeltje zijn.

RIA : Is uw vrouw al... Bent u misschien weduwnaar, meneer Vandale?

VICTOR : Ik... Ik ben eigenlijk nog niet gehuwd. Ik heb altijd gedacht dat de liefde ook wel

eens aan mijn deurtje zou kloppen; helaas... Maar misschien komt daar binnenkort wel verandering in. Ik... ik ben namelijk naar zo'n huwelijksbureau geweest en nu staat er al enkele weken een advertentie in de kranten. Wacht ik heb ze hier bij me.
(*Haalt uit zijn portefeuille een stukje krant en geeft het dan aan Frank.*)

FRANK : Waar... Ah hier: Huwelijksbureau 'Het eeuwige geluk'. "Knappe man, 42 jaar doch ziet er veel jonger uit; van hoge afkomst..."

VICTOR : Ja, ik heb vroeger altijd op de 15e verdieping gewoond.

FRANK : "Aangenaam karakter, slank figuur." Slank figuur?

VICTOR : U wilt toch niet beweren dat ik dik ben? Dan had u me vroeger eens moeten zien. Weet u hoe ze me toen noemden? De dikke Vandale.

FRANK : "Wenst kennis te maken met nette dame met goed inkomen en in het bezit van een auto. Schrijven naar... Gelieve foto bij te voegen... van de auto?"

VICTOR : Wel, wat vindt u daarvan?

RIA : Oh, ik ben zeker dat het u daarmee lukt om een lief vrouwtje te vinden.

VICTOR : Nu, dan ga ik maar. Nog een goede avond, (*af*)

RIA : (*omarmt Frank*) Zo, dan hebben we nu nog een zalig lange avond helemaal voor ons tweetjes. Ik heb deze namiddag speciaal vrijaf genomen om een lekker etentje klaar te maken en dan...

FRANK : Verrek. En ik heb voor vanavond de baas en zijn vrouw uitgenodigd.

RIA : (*laat Frank los*) Frank, zeg dat het niet waar is. Moet je nu echt vanavond daarvoor uitkiezen? Zijn er dan werkelijk geen avonden genoeg in een jaar om hen uit te nodigen? Ik had er zo op gerekend om onze eerste huwelijksverjaardag gezellig onder ons tweetjes te kunnen vieren.

FRANK : Ik kon echt niet anders zoetje. De baas en zijn vrouw moeten vanavond in de buurt zijn voor een voordracht, en ik voelde me moreel verplicht om ze eens uit te nodigen. Weetje zoetje, die promotie waarover ik je verteld heb? ... Wel, het is natuurlijk nog niet zeker, maar ik denk dat ik toch wel de grootste kans maak om die in de wacht te slepen. Daarom is het ook zo belangrijk om ze eens bij ons uit te nodigen. Het is immers de baas die de beslissende stem heeft in de raad van beheer.

RIA : (*zucht*) Wel, daar gaat dan ons romantisch avondje.

FRANK : Maar nee Ria, de baas en zijn vrouw blijven beslist niet lang. Ze komen enkel langs om een glas te drinken, want ze moeten zeker op tijd zijn voor die voordracht. Zet alles nog even op een laag vuurtje en zodra ze weg zijn, hebben

we dan nog de ganse avond voor ons alleen. Sorry zoetje.

RIA : (*zuchtend*) Oké, dan zal ik het eten nog maar wat afzetten. Maar je moet dan niet klagen als je opgewarmde kost op je bord krijgt, (*af keuken*)

FRANK : O zoetje, ik wil je wel verwittigen dat de baas de grootste rokkenjager is die ik ken. Geen enkele rok is veilig voor hem. Maar ik denk dat hij zich vanavond wel koest zal houden, want naar het schijnt is zijn vrouw een echte tang. Je zou hem eens moeten bezig horen op het werk als hij over "zijn gendarm" spreekt.

(*Deurbel*)

O, daar zullen ze al zijn. Ik doe wel open, zoetje. (*Opent zenuwachtig de deur*)
Dag meneer de direc...

(*Victor op.*)

Verdorie, bent u het weer?

VICTOR : Deze mensen waren op zoek naar u, en ik heb ze dan maar naar boven gebracht.

(*Fernand en Germaine op.*)

FRANK : Meneer de directeur-generaal, welkom en mevrouw Van Ginderachter, welkom.

GERMAINE : Die stommeling van een echtgenoot van me was er toch wel in geslaagd om te vergeten in welk appartement we moesten zijn. Gelukkig heeft deze brave man hier ons geholpen.

FRANK : Ja, dat kan gebeuren. Een mens heeft soms zoveel rond zijn hoofd nietwaar.

GERMAINE : Errond is mogelijk. Maar erin zeker niet. Waaraan ik dat verdiend heb om met zo'n stommeling...

(*Ria op.*)

FRANK : Ah, daar is mijn vrouw. Ria, mag ik je voorstellen? Dit is Mevrouw Van Ginderachter... En dat is haar stommeling... Haar echtgenoot, meneer de directeur-generaal Van Ginderachter.

(Ria geeft beiden een hand.)

FERNAND : Frank, beste kerel, hebt me nooit verteld dat jij zo'n leuk vrouwtje hebt. Met alles erop en eraan. *(Kusthand via arm tot schouder.)*

GERMAINE : Fernand! Wel, mogen we nog binnenkomen of moeten we hier blijven staan?

FRANK : Nee, natuurlijk niet. Kom toch vlug binnen en maak het u gemakkelijk.

(Victor wil ook binnenkomen. Frank houdt hem tegen, duwt hem naar buiten en sluit de deur.)

Dag meneer Vandale.

(Germaine gaat naar de zitbank, onderweg met vinger over een kast wrijvend om te kijken of er geen stof op ligt. Fernand begeleidt Ria naar de zetel.)

Mag ik uw mantel aannemen, mevrouw?

GERMAINE : Nee, ik ben niet van plan om lang te blijven. Was het niet dat Fernand, ik zou... *(Ziet dat Fernand zich naast Ria op de leuning van de zetel wil zetten.)*

Fernand! Hier!

FERNAND : Maar Germaine...

GERMAINE : Hierrr!

FERNAND : Daarr?

GERMAINE : En vlug wat!

FERNAND : Ja schat. *(Zet zich neer naast Germaine.)*

FRANK : Wel, wat mag ik voor u inschenken, meneer de directeur-generaal? Zoals gewoonlijk op kantoor een dubbele whisky? Met of zonder water?

(Ondertussen haalt Ria een schaalje nootjes.)

FERNAND : *(Heeft tevergeefs zitten zwaaien naar Frank dat hij niet over whisky mocht praten.)* Geef mij maar zonder water... Met water... Zonder whisky. *(Telkens kijkt Germaine kwaad.)*

FRANK : *(Doet het)* En u mevrouw, wat mag ik u aanbieden? Een glaasje porto misschien?

GERMAINE : Jongeman, u kunt mij geen enkel, maar dan ook absoluut geen enkel plezier doen met één of andere alcoholische drank. Ik heb nog nooit een druppel alcohol over mijn lippen gehad en ik ben ook niet van plan om dat ooit te doen. Trouwens, ik vind het allemaal weggegooid geld.

FERNAND : Gierige vrek.

GERMAINE : Wat?

FERNAND : Hier is een vlek. (*wrijft over leuning van zetel.*)

FRANK : Kan ik u dan iets anders aanbieden? Fruitsap, koffie, water?

FERNAND : Azijn?... 't Kan zijn.

GERMAINE : Nee. Als ik zie hoe de drank een mens kan aantasten; hoe de drank van sommige mensen een beest maakt... (*kijkt naar Fernand*) ... dan begrijp ik niet hoe iemand met maar een beetje gezond verstand ook maar één druppel alcohol over zijn lippen kan krijgen, (*tot Frank*) Wat vindt u daarvan?

FRANK : (*Die net van zijn glas whisky wilde drinken, houdt het glas vlug achter zijn rug.*)
Euh... Héél juist, mevrouw.

RIA : Neem dan tenminste een nootje.

GERMAINE : nee, want ik ben geen aap. (*Kijkt naar Fernand die al gans de tijd nootjes zat te eten en zich juist krabt.*) U werkt dus op het bedrijf van mijn man. Ik weet dat hij ook lovend over u spreekt.

FRANK : (*fier*) Dank u mevrouw.

GERMAINE : Niet dat dat ook maar iets te betekenen heeft. Het verwondert me zelfs dat hij over u spreekt. Normaal heeft hij het alleen maar over het vrouwelijk personeel. En zijn aandacht richt zich niet op hun vakbekwaamheid, maar enkel en alleen op de omvang van hun boezem.

FERNAND : Maar Germaine...

GERMAINE : Zwijg Fernand. Als ik denk aan die blonde opgetutte trut die moet doorgaan voor uw secretaresse...

FERNAND : Het is nochtans een hele goeie typiste.

GERMAINE : Je moet mij niet wijsmaken Fernand, dat zij met zo'n boezem nog de toetsen van haar schrijfmachine kan zien. (*tot Ria*) Jullie zijn toch wel getrouwd? Jullie hokken toch niet samen zoals dat nu blijktbaar in de mode is?

RIA : Nee hoor, vandaag zijn we toevallig net één jaar gehuwd.

GERMAINE : En nog geen kinderen?

RIA : Nog niet, maar we hopen toch dat het er binnenkort zal van komen. Is het niet, zoetje?

GERMAINE : Toen ik één jaar gehuwd was, hoopte ik dat ook nog. Helaas heeft mijn man mij nooit de vreugde van het moederschap kunnen schenken. (*overdreven ontroerd.*) Het was kwestie van een technisch defect, als u begrijpt wat ik bedoel. Hij kon "het" gewoonweg niet als het ogenblik daar was.

FERNAND : Niet kunnen? Je moet ook willen... Er bestaan daarvoor ook pillen.

GERMAINE : Dan zou ik nu wel eens mijn handen willen wassen.

RIA : Ik breng u even naar de badkamer.

(Germaine af in badkamer. Ria af keuken.)

FERNAND : (*Zodra Germaine weg is*) Vlug Frank, een dubbele whisky.

FRANK : (*doet het*) Uw vrouw, meneer de directeur-generaal, is die altijd zo...

FERNAND : Nee, vandaag is ze nog goedgezind. U zou haar eens anders moeten meemaken. Hoe ik dat zo lang heb kunnen uithouden met haar... (*drinkt glas uit*) Vul nog eens bij... Maar als zij denkt dat ik dat zal blijven verdragen, dan vergist ze zich toch lelijk, (*drinkt glas uit*) Vul nog eens bij... Vanaf nu is het gedaan. Ik zal haar eens laten zien wie er de baas is in huis. Ik zal verdorie niet meer op mijn kop laten zitten. Het wordt tijd dat ze eens goed op haar plaats gezet wordt. Het heeft nu meer dan lang genoeg geduurd.

(Germaine op gedurende laatste zinnen.)

FRANK : Meneer de directeur-generaal, uw vrouw...

FERNAND : Mijn vrouw? Pff. (*Wegwerpgebaar met arm waarbij hij zijn whisky in haar gezicht giet.*) Vul nog eens bij.

(Germaine haalt zakdoek uit handtas en veegt, zich maar met moeite beheersend, het gezicht af.)

FRANK : Ja maar, uw vrouw... Met haar zakdoek...

FERNAND : Haar zakdoek? Weet je waar zij voor mij haar zakdoek mag steken? In haar... (*beseft plots dat zijn vrouw achter hem staat en haar zakdoek in haar handtas steekt*) ...handtas natuurlijk.

GERMAINE : (*Kwaad*) Fernand, moet ik nu altijd waar ik kom met jou in verlegenheid

gebracht worden? Kan ik nu nooit eens zeker zijn datje je gedraagt zoals een normaal ontwikkeld mens zich moet gedragen? Gelukkig was het maar hier! Moest het bij deftige mensen zijn, ik zou door de grond gezakt zijn van schaamte. En wat zal dat weer zijn volgende maand op het personeelsfeest? Fernand, ik ben het beu, beu, beu. Het zit mij tot daar. Ik zal het niet langer meer verdragen datje mij steeds in verlegenheid brengt. Dat moet nu voor eens en altijd gedaan zijn.

FERNAND : Ja schat.

GERMAINE : En zet dat glas weg.

FERNAND : *(Drinkt eerst glas leeg)* Ja schat.

GERMAINE : Wat ik indertijd in jou gezien heb, God mag het weten.

FERNAND : Ja schat.

GERMAINE : Och, als ik bedenk met wie ik indertijd allemaal had kunnen huwen... Dat ik dan uitgerekend jou moest kiezen... Had ik maar geluisterd naar mijn moeder zaliger. Ze heeft me genoeg verwittigd.

FERNAND : Ja schat.

GERMAINE : Maar ik zeg het nu voor de laatste keer. Als je me ooit nog op de één of andere manier durft in verlegenheid brengen, dan... dan... Heb je dat goed begrepen?

FERNAND : Ja schat.

GERMAINE : *(tot Frank)* Wel, moeten wij hier nog lang blijven staan of ga je ons uit laten?

FRANK : Ja schat... Ik bedoel, natuurlijk mevrouw Van Ginderachter, als u wilt meekomen, *(opent ingangsdeur)* Nog een prettige avond mevrouw Van Ginderachter. Dag meneer de directeur-generaal. En sterkte.

(Beiden af. Frank sluit de deur met een zucht)

Oef, die zijn weg. Sjonge, sjonge... Is me dat een draak, die vrouw. Zul jij later ook zo zijn?

RIA : *(Die de glazen naar de keuken brengt)* Wie weet? Heb je gezien hoe hij naar mij zat te staren? Hij kon mij met moeite gerust laten. Zul jij later ook zo zijn?

FRANK : Nee, want ik kan je nu al niet gerust laten. *(Met een kreet begint hij haar te beknuffelen.)*

RIA : *(giechelend)* Nee... Frank... Nee, niet doen. Nog niet.. Laat ons eerst eten... Het is al

zo lang klaar... Dan hebben we nog de ganse avond. *(Frank doet verder)* Toe Frank, laat me los. Ja mag met me doen wat je wil. Maar laat ons nu alstublieft eerst eten.

FRANK : Goed, maar vlug dan, want als het zo zit, hebben wij vanavond nog heel wat op het programma.

RIA : Ik warm nog even vlug alles op. Schenk jij ondertussen al wat in? *(af keuken)*

FRANK : *(Schenkt twee glazen in, zet er met een danspasje één op het doorgeefblad.)* Hier zoetje, je aperitief. *(Gaat naar tafeltje en eet wat nootjes.)*

RIA : *(Vanuit keuken)* O zeg, haal de fles Rosé eens binnen die ik buiten aan het venster heb gezet.

FRANK : Wat? Heb je een fles op die richel gezet? Dat is levensgevaarlijk, als die naar beneden valt. Dertien verdiepingen. *(Bootst fluitend valbeweging na.)*

RIA : *(Op keuken)* Maar neen, dat is niet gevaarlijk. Die richel is meer dan twintig centimeter breed. Je kunt er op lopen, als je wilt. *(af keuken)*

(Frank haalt fles binnen en zet ze op het doorgeefblad. Ria op met kookpot. Zet die op doorgeefblad.)

Zo, met een beetje vertraging, kunnen we nu toch gezellig onder ons tweetjes de avond doorbrengen. *(heft glas)* Gezondheid, op ons eerste jaar.

FRANK : Ja, gezondheid, *(wil haar kussen)*

(Deurbel)

RIA : Oh Frank, 't is niet waar hé?

(Frank opent de deur. Fernand op.)

FRANK : Ah meneer de directeur-generaal; kom toch binnen. U heeft toch niets vergeten?

FERNAND : Geef me eerst wat te drinken. Een dubbele whisky.

(Frank doet het.)

RIA : Ik zal het eten maar terug in de oven zetten, *(af keuken)*

FERNAND : (*Drinkt glas uit*) Aaah, dat is al wat beter. Frank, ik zie het niet meer zitten. Ik kan er niet meer tegen. Ik...Ik... Het wordt allemaal teveel voor mij. Ik... Er moet iets gebeuren... Het zit me tot daar.

FRANK : Waarover gaat het eigenlijk?

FERNAND : Over Germaine natuurlijk. Een mens kan veel verdragen, maar teveel is teveel. Al meer dan 35 jaar heb ik het geduld: al haar grillen, al haar gekke buien. Altijd mooi geknikt: ja schat, nee schat... Indien je wist hoe dikwijls ik me heb moeten inhouden om mijn handen in haar nek te leggen en die strot van haar toe te knijpen, en te knijpen, en te knijpen... Tot er geen zuchtje lucht meer door zou komen. (*Maakt overdreven knijpbewegingen.*)

FRANK : (*Bang*) Meneer de directeur-generaal, hou toch op. U maakt me bang. Waar is uw vrouw nu? U hebt haar toch nog niet geknepen?

FERNAND : Ik heb haar achtergelaten op die voordracht. Ze heeft het niet eens bemerkt dat ik weg was. Ze had het veel te druk met de chichi madame uit te hangen. Vul nog eens bij. En dan te bedenken dat er dagelijks tientallen mensen worden omvergereden in het verkeer. Maar zodra mijn vrouw één voet op de weg durft zetten, remmen ze allemaal. De lafaards.

FRANK : Als het zo erg is meneer de directeur-generaal - ik wil u natuurlijk niets opdringen - maar heeft u nog nooit aan scheiden gedacht?

(*Fernand maakt hopeloos gebaar*)

Ik weet het wel. het is natuurlijk een belangrijke beslissing die je niet zomaar in één, twee, drie neemt. Maar nu denkt men daar toch anders over dan vroeger. Er zijn tegenwoordig dagelijks koppels die uit elkaar gaan. U betaalt haar maandelijks een alimentatie en u bent er van af.

FERNAND : Was het maar zo gemakkelijk. Ik kan gewoonweg niet scheiden van haar. Al onze bezittingen staan op haar naam. Ikzelf bezit gewoonweg niets. Begrijp je nu waarom ik het al zolang heb uitgehouden met haar? Ik ben met handen en voeten aan haar gebonden en dat weet ze maar al te goed.

(*Ria op uit keuken. Af slaapkamer.*)

FRANK : Dan kunt u alleen maar hopen dat ze voor u komt te sterven. Heeft ze soms een

zwak hart of zo?

FERNAND : Ik weet zelfs niet of ze wel een hart heeft! Trouwens, ze komt uit een heel taaie familie. Haar vader was 104 jaar oud toen hij met zijn fiets nog elke dag twintig kilometer heen en weer reed naar zijn ouders. Nee Frank, als ik moet wachten tot ze vanzelf sterft. ... Hola, moment... Als ze niet vanzelf wil sterven, dan kunnen we haar misschien een handje helpen...

FRANK : (*schrikt*) U bedoelt dat u haar zou vermoorden?

FERNAND : Ik niet natuurlijk. Maar laat me even denken. Er moet toch één of andere manier bestaan om haar het hoekje om te helpen zonder dat wij verdacht worden...

FRANK : Ja... Maar wacht eens. Wat bedoelt u met: zonder wat wij verdacht worden?

FERNAND : Sstt. Laat me toch eens denken... Maar dat is het! Hoe ik daar nog niet eerder aan heb gedacht? Vlug, geef me het telefoonboek eens.

FRANK : (*Doet het.*) Gaat u haar daarmee vermoorden?

FERNAND : Even kijken, (*bladert in boek*) ... Hier, hier staat het. Voor al uw opruimingswerken: de firma Kill-Kill. Alles wat u stoort wordt vakkundig vermoord. Dat is het. Ik ga onmiddellijk die firma bellen. (*Loopt naar ingang deur.*)

FRANK : Ik... Meneer de directeur-generaal, ik kan niet zeggen dat ik akkoord ga met uw werkwijze. Maar u doet natuurlijk bij u thuis wat u wilt.

FERNAND : O juist. Ik ben blij dat je er zelf over begint. Er is namelijk nog een klein probleempje. (*Komt tot bij Frank*) Het is in feite maar een detail. Maar je begrijpt natuurlijk wel dat ik haar niet bij mij thuis kan laten vermoorden. Met al het personeel en zo. Er mogen toch géén getuigen zijn. En nu had ik zo gedacht Frank, jouw vrouwtje en jij zijn hier toch de ganse dag afwezig, is het niet?

FRANK : Ja, maar ik zie niet in wat... Hola wacht eens... Nee het spijt me meneer de directeur-generaal; maar als u denkt wat ik denk mag u het onmiddellijk vergeten. Ik denk er niet aan mijn flat te laten gebruiken voor...

RIA : (*Op*) Waarvoor zoetje? (*af logeerkamer*)

FRANK : Euh... Voor een Tupperware demonstratie.

FERNAND : Frank beste jongen. (*Legt arm rond Franks schouder*) Nu moetje toch eens goed luisteren. Je weet dat ik binnenkort moet beslissen wie de opvolger wordt van Bosteels van de aankoopdienst... Wel, wat ik wil zeggen is dat het voor jou geen enkel risico inhoudt: 's morgens vertrekje met je vrouw gewoon naar jullie werk en als jullie 's avonds terugkomen is het zaakje geklaard. En je doet er mij een groot plezier mee, Frank.